

Återseendet med vårt fadderbarn och hans familj

Hösten 2008 reste jag, min man Christer och våra söner, Martin 10 år och David 8 år, för andra gången tillbaka till pojkarnas födelseland Vietnam och i samband med resan ville vi naturligtvis även den här gången passa på att träffa vårt fadderbarn och hans familj.

Den första gången som vi träffade pojken Dang var i april 2006 då vi nyligen hade blivit faddrar till honom. Nu såg vi fram emot att få återse honom och hans mycket fattiga familj ännu en gång och vår förhoppning var att de nu skulle ha fått lite bättre levnadsförhållanden, jämfört med hur de hade det senast då vi sågs, med hjälp av det bidrag som vi ger i egenskap av faddrar.

Genom [BFAs fadderskapsprojekt](#) på resurscentret "Centre of Support - Education for Children with Disabilities" i Thanh Ba i Phu Tho-provinsen i norra Vietnam, ges behövande barn, ofta funktionshindrade, möjlighet att få hjälp med vård och medicinsk behandling. Även deras familjer erbjuds att få hjälp med hur de kan vårda och behandla sina barn och hur de kan utveckla sin egen ekonomi genom att bli mer självförsörjande.

Man vill "inte ge dem fisken utan ger istället familjerna fiskeredskapen så att de själva kan fånga fisken", som direktören på centret senare uttryckte det. Det kan till exempel röra sig om att de får några höns eller kanske hjälp med att starta sin egen teodling för att på så sätt kunna sälja ägg eller te och därigenom få pengar till andra livsmedel.

Innan vi reste krävdes det en hel del förberedelser för att vi överhuvudtaget skulle kunna besöka centret och familjen. Innan resan hade vi därför många kontakter med den mycket hjälpsamma kontaktpersonen

på centret som informerade oss om hur vi skulle gå tillväga.

Vi skickade enligt de instruktioner som vi fick ett brev på engelska med vietnamesisk översättning till Folkkommittéen i provinsen för att förklara syftet med vårt besök. Vi fick också noga redogöra vilka vi var genom att lista upp våra namn och passnummer.

Därefter tog Folkkommittéen upp vårt ärende till beslut. Det tog nästan fyra veckor innan vi fick besked om beslutet att Folkkommittéen hade godkänt vår ansökan och att vi var välkomna till Thanh Ba!

När vi så äntligen efter ytterligare några veckor för andra gången var på plats i Thanh Ba gick vi först runt i centrets byggnader och träffade bland annat ungdomar som tack vare projektet fått möjlighet att lära sig sömmerskeyrket.

En del av ungdomarna bodde hos sina föräldrar men där fanns också ett flertal som var föräldralösa. Dessutom kunde de även ha ett funktionshinder, några hade till exempel hörselskador. En pojke som hade problem med sina ben och svårt för att gå övervakade verksamheten som arbetsledare samtidigt som han själv satt och sydde.

Därefter var det dags att på de skumpiga vägarna åka till byn där vårt fadderbarn Dang bor tillsammans med sin mamma, pappa och storebror. Vi kände igen oss när vi kom fram och klev ur bilen, men det hade blivit något förändrat med lite mer odlingar på den lilla gården.

Återseendet med Dang, som nu hunnit fylla 12 år, blev naturligtvis mycket mer avslappnat den här gången även om han var lite blyg för oss. Det var så mycket lättsammare när vi alla kände igen varandra och det blev ett mycket glädjefyllt möte.

Vi blev bjudna in i deras lilla hus och Dangs pappa bjöd oss på te medan vi, med hjälp av tolken från centret, satt och pratade med familjen och med socialtjänstemannen som också var med. Dangs storebror var i skolan den här dagen medan Dang var hemma.

På grund av sin mycket svåra epilepsi, med upp till fyra anfall om dagen, har Dang inte kunnat gå i skolan som andra barn. Genom den medicinering som han har fått, tack vare vårt fadderskap, fick vi nu till vår stora glädje höra att han inte hade haft ett enda epileptiskt anfall under de senaste fyra månaderna! Alla var mycket glada över detta och det gör naturligtvis hela familjens vardag betydligt enklare.

Vid vårt förra besök gav vi familjen några foton som vi hade plastat in för att de inte skulle bli förstörda. Vi hade dels gjort en kopia av det första fotot som vi hade fått på Dang själv, dels två foton på vår familj.

Pappan tog nu fram foton ur den stora byrån och det var tur att vi hade plastat in dem, för det visade sig att foton utöver den höga luftfuktigheten även hade fått utstå en hel del hanterande. De var väl-tummade och till och med lite smutsiga! Det var nog många som hade tittat på fotot på den svenska fadderfamiljen som börjat stötta dem från andra sidan av jordklotet.

Den här gången hade vi tagit med oss ett litet fotoalbum med många fler foton – naturligtvis inplastade även den här gången! Vi ville ge dem en bild av hur vi lever och bor här i Sverige och det albumet bläddrade alla nyfiket i.

Vi hade med oss andra presenter också, bland annat en varsin ryggsäck till Dang och hans bror fyllda med lite kläder, pennor, vitamintabletter och lite annat smått och gott. Dang fick också ett vackert inslaget paket med LEGO. Paketet lade han öppnat och mycket försiktigt på en byrå, för i Vietnam brukar man inte öppna paket förrän senare då givaren inte längre är närvarande.

Vi fick veta att familjen sedan vi senast träffade dem hade fått en gris tack vare vårt bidrag, men just nu hade de bara några höns och ankor på gården. Vi alla blev glada när vi fick höra att de längre fram troligtvis skulle få en ko, vilken Dang skulle kunna lära sig att sköta och ta hand om. Kon skulle kunna bidra med mjölk och med lite tur skulle den längre fram föda en kalv som de skulle kunna sälja för att förbättra sin ekonomi.

När vi druckit ur teet gick vi ut på gården och kikade runt lite. Vår yngsta son hade fått syn på familjens lilla katt och när Dangs mamma förstod hur mycket David tyckte om den sa hon glatt att han kunde få den med sig hem. Hon såg lite bekymrad ut när jag förklarade att det inte var möjligt för oss att ta med den hem på flyget till Sverige.

Eftersom de hade fått presenter av oss ville även hon ge oss en gåva. När vi nu inte kunde ta emot katten så plockade hon istället ned en stor papaya från ett träd och gav den till oss innan det var dags för oss att återvända till Hanoi. På hotellet kunde vi några dagar senare avnjuta den nu mogna Papayan!

Tre månader efter att vi hade kommit hem till Sverige igen fick vi det underbara beskedet att Dang och hans familj hade fått en liten ko i nyårspresent då de på resurscentret firat *Têt* – det vietnamesiska nyåret! De hade blivit mycket glada över denna nyårgåva och så blev även vi. Det kändes fantastiskt att det försiktiga löftet som sagts där runt tebordet några månader tidigare nu hade infriats.

Familjen finns ofta i våra tankar och vi är mycket glada för att vi genom vårt lilla bidrag har kunnat hjälpa dem till att få en lite bättre tillvaro.

Sari Andersson